

Itra

Preview

Preview

Itra

Wesley Janse

Ontlopen doe je het niet

Thriller

Gelijkenissen met bestaande personen of gebeurtenissen berusten op toeval.

Dit boek is geïnspireerd op de 'The Final Destination' filmserie.

Verder is er geen enkel verband tussen de makers van de filmserie en de auteur van dit boek.

Eerste druk, 2013

Wesley Janse

Itra

© 2013, Wesley Janse

Uitgegeven in eigen beheer

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op enige manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Omslagontwerp en lay-out door Wesley Janse

Preview

Preview

Inhoudsopgave

hoofdstuk 1	10
hoofdstuk 2	26
hoofdstuk 3	39
hoofdstuk 4	46
hoofdstuk 5	60
hoofdstuk 6	70
hoofdstuk 7	81
hoofdstuk 8	93
hoofdstuk 9	99
hoofdstuk 10	110
hoofdstuk 11	122
hoofdstuk 12	131
hoofdstuk 13	142
hoofdstuk 14	150
hoofdstuk 15	159
hoofdstuk 16	171
hoofdstuk 17	182
hoofdstuk 18	196
hoofdstuk 19	203
hoofdstuk 20	209
hoofdstuk 21	218
hoofdstuk 22	232
hoofdstuk 23	243
hoofdstuk 24	255
hoofdstuk 25	271
hoofdstuk 26	282
hoofdstuk 27	293
hoofdstuk 28	304
hoofdstuk 29	314
hoofdstuk 30	326
hoofdstuk 31	335
hoofdstuk 32	346

Preview

DEEL 1

OORZAAK

Preview

hoofdstuk 1

‘Buiten schuiven de donkergrijze regenwolken langzaam voor de helderblauwe hemel die ons de hele voormiddag gezelschap heeft gehouden. Maar, samen met 570 Fm blijft de zon bij jou thuis schijnen. Dus blijft rustig luisteren naar jouw favoriete radiozender...’ weerklonk uit de luidsprekers die met een volume van vijftientig de hele bovenverdieping met een hit van de King of Pop vulden.

Derrick Hayes, een jongvolwassene van eenentwintig jaar oud, die je uit duizenden kon herkennen door zijn kortgeschoren zwarte haar, zat gekluisterd aan zijn computerscherm met de playlist van 570 Fm voor zich op het scherm flikkerend. Hij zocht nog gauw naar de songtekst van het volgende liedje alvorens de radiopresentator op de startknop ervan zou drukken, waardoor het door de koperen leidingen van de studio naar de zendmasten verstuurd zou worden. En het enkele seconden later door de duizenden radio’s zou weerklinken die op de juiste frequentie afgestemd waren.

Derrick las de tekst meermaals door, hij kende hem bijna uit het hoofd. Een positief teken. Maar hij besloot om hem toch nog maar gauw een zevende keer door te nemen terwijl hij met zijn vrije linkerhand naar de zwarte smartphone die naast het toetsenbord van de computer lag, greep.

Hij keek snel op van het scherm om het toestel te ontgrendelen en drukte toen, op het gevoel, op het groene telefoontje dat symbool stond voor de belfunctionaliteiten van zijn mobieltje.

Hij had de laatste paragraaf bereikt. Hij keek nu van het grote led scherm weg naar het kleine hogeresolutiescherm van zijn mobiel. Hij trok de gele post-it die aan het scherm gekleefd zat los, en legde hem op het toetsenbord zodat hij het nummer goed kon aflezen.

Derrick moest hem maar eens dringend in zijn mobieltje opslaan.

Zijn vingers bewogen supersonisch snel over het scherm, heen en weer, over de verschillende nummers die net als op een rekenmachine gerangschikt stonden, alleen omgekeerd dan.

Waarom ze dit hadden verzonnen wist niemand. Het was nu eenmaal de standaard geworden.

Het nummer stond ondertussen in het donkerblauwe vak op het scherm van zijn mobieltje. Zijn vinger zweefde boven het groene telefoontje.

Een reclameboodschap verving de muziek op de radio, maar slechts weinig mensen zouden er op dit moment aandachtig naar zitten luister. Wat interesseerde die nieuwe tandpasta hen nauw?

Enkele deuntjes en seconden later weerklonk de presentator zijn stem opnieuw door de luidsprekers.

‘Het is weer zover beste vrienden. Het is kwart over het uur, en dat betekent dat het tijd is voor onze wedstrijd. Een wedstrijd die enkel en alleen door 570 Fm aangeboden wordt.’

Een zomers deuntje begon op de achtergrond te spelen. Het klonk als een windvlaag die steeds dichterbij leek te komen.

‘We geven al de hele week in de namiddag, tussen één en zeven, groepstickets weg voor de nieuwe en tevens supersnelle Itra magneettrein van ..., je raadt het nooit, de Itra Corporation.

Inderdaad, beste vrienden, ook vandaag kan je weer zo'n ticket winnen voor jou en nog vijf andere personen. Want reizen, dat doe je beter in groep!

Daarnaast loopt deze Itra magneettrein door het hele land, dus als je eindelijk eens uit deze leuke stad weg wil naar een godverlaten boerderij ergens in de *middle of nowhere*, dan is dit je kans!

Hou je telefoon bij de hand, en luister aandachtig naar het volgende nummer...’

De windvlaag leek dichterbij te komen. De spanning werd opgebouwd.

‘Want het enige wat jij moet doen, is de vijftigste beller zijn. En ons dan het juiste antwoord geven op de volgende vraag.’

De spanning werd om te snijden. Een scherp keukenmes was er niets tegen.

‘De vraag luidt ...: welk woord hebben we weggelaten in het volgende nummer. En laat ik je al reeds een tip geven..., het is de nieuwste hit van Katy Perry.’

Hij liet het begin reeds horen van het nieuwste nummer van de presentator en vele anderen hun favoriete zangeres.

‘Voor zij die het vergeten moesten zijn. Meedoen kost je slechts vijftig cent, en ons nummer is ...’

‘Komaan, dat weten we ondertussen wel,’ gromde Derrick.

De presentator deelde nog gauw het wedstrijdreglement mede zodat iedereen wist welke adders er onder het gras verstopt zaten.

‘Als jij dit ticket wil hebben, dan moet je nu goed luisteren...’

De presentator drukte op de startknop op zijn bedieningspaneel waardoor de nieuwste hit van Katy Perry de lucht in schoot.

Derrick luisterde geduldig naar de muziek die uit de luidsprekers weerklonk, net als duizenden andere luisteraars.

Het was een simpel spelletje, maar net als alle andere radiospelletjes was het op goed geluk. Je moest op het juiste moment naar de radio luisteren, al kon je dat moment nog redelijk goed voorspellen, en vervolgens zorgen dat je alle hits uit het hoofd kende. Daarna goed luisteren, het weggebiebte woord zelf invullen en vervolgens als vijftigste inbellen op het nummer van de radiozender.

Klare taal, simpeler kon toch niet?

Derrick volgde de woorden op het scherm... Morning ..., take ..., stick in the round ..., watching you go down

Derrick bleef aandachtig luisteren.

En toen was het moment eindelijk daar. Op een willekeurig moment in het nummer was de biep te horen die de presentator er met vele precisie had ingestopt.

Derrick vulde in gedachten het woord in en controleerde vervolgens op het scherm of hij het juiste woord had gevonden.

Al was dat eigenlijk niet langer nodig, want na de tekst meerdere malen gelezen te hebben, zat hij helemaal in het korte termijngeheugen van Derrick, waardoor hij er vrij zeker van kon zijn dat hij het bij het juiste eind had.

Toch wou hij voor de zekerheid het nog gauw controleren.